

DAMEN TANGO

Rosie Walsh

**Bărbatul
care
n-a mai
sunat**

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză de

Oana Bogzaru

NEMIRA

*Dedic această carte celor pe care i-a surprins că n-au mai fost sunați.
Mai ales celor care nu și-au încăpuit că le va păsa.*

MULȚUMIRI

Le mulțumesc înainte de toate lui George Pagliero și Emmei Stonex pentru ziua aceea stranie și călduroasă, când am hotărât împreună că voi începe să scriu neîntârziat această carte. Pentru sprijinul și entuziasmul lor extraordinar.

Cele mai călduroase mulțumiri editorului meu, Pam Dorman, pentru fabuloasa experiență editorială, pentru viziunea puternică și pentru înțelegerea profundă a romanului. Mulțumiri, de asemenea, întregii echipe de la Pamela Dorman Books/ Viking pentru munca depusă și pentru entuziasm. Chiar este o onoare să mă aflu pe o astfel de listă excepțională.

Recunoștință infinită lui Allison Hunter, agentei mele neobosite din SUA, care aproape m-a omorât în timpul exercițiilor de la sală, dar care apoi s-a revanșat, obținându-mi contractul de editare la care visam. Lui Lizzy Kremer, agenta mea din Regatul Unit, care a organizat extraordinar tot și fără de care aș fi pierdută. Mulțumiri și lui Harriet Moore și Oliviei Barber.

Îi mulțumesc lui Sam Humphreys de la Mantle, tot din Regatul Unit, căruia i-a plăcut povestea de la început, pentru editarea gri-julie și precisă, care a îmbunătățit-o. De asemenea, le mulțumesc și celorlalți editori din lume care au cumpărat-o. Încă nu-mi vine să cred! Toată recunoștința mea lui Alice Howe de la David Higham Associates și celor din impresionantul departament de drepturi de

traducere: Emma Jamison, Emily Randle, Camilla Dubini, Margaux Vialleron și Annabel Church.

Sincere mulțumiri și celor de la Old Robsonians, o echipă de fotbal de care sunt incredibil de atașată. Au donat o sumă generoasă organizației caritabile pentru copii CLIC Sargent, dorind să fie menționați aici. Eu am făcut mai mult decât să-i menționez pur și simplu, pentru că sunt eroii mei.

Gemmei Kicks și minunatei organizații caritabile Hearts & Minds, pentru că m-au ajutat cu generozitate când mă documentam despre actele de caritate ale Clovnilor-Doctori. Ceea ce fac clovnii-doctori în viața copiilor, zi de zi, realmente m-a uitat și m-a inspirat. Mulțumiri și lui Lynne Barlow de la spitalul pentru copii din Bristol.

Îi mulțumesc Emmei Williams, asistentă la psihiatrie, lui James Gallagher, tâmplar, și Victoriei Bodey, mamă de băieți. Le mulțumesc prietenilor care au răspuns fluviului nesfârșit de întrebări (uneori foarte personale) de pe Facebook.

Emmei Stonex, lui Sue Mongredien, lui Katy Regan, lui Kirsty Greenwood și Emmei Holland pentru feedback-ul oferit când manuscrisul se afla în diferite faze. Și, mai ales, dragii mele parteneri de scris, Deborah O'Donoghue, fără de care nu știu dacă aș fi putut scrie cartea. Îți mulțumesc – multe dintre ideile regăsite aici au venit de la tine, Deb. Abia aștept să-ți văd propriul roman în librării.

Mulțumesc, SWANS – South West Authors and Novelists –, pentru sprijin, lansări minunate și răsete. Doamnelor de la CAN pentru același lucru. Îi mulțumesc lui Lindsey Kelk pentru călătoria de documentare din LA și pentru discuțiile foarte greu de redat în cuvinte. Le mulțumesc lui Rosie Mason și familiei pentru zilele de neuitat când ne jucam în valea aceea superbă și lui Ellie Tinto, pentru că a păstrat amintirea lui Margery Kempe vie și deloc pioasă.

Le mulțumesc lui Lyn a mea, lui Brian și Carolinei Walsh, care m-au încurajat mereu în tot ce fac și care au fost atât de mândri de mine pe măsură ce mi-am făcut un nume ca scriitoare. Și, mai presus de orice, le mulțumesc dragului meu George și omulețului nostru mic, amuzant și perfect, care mi-a schimbat pentru totdeauna felul în care înțeleg iubirea.

„Probabil că ne putem îndrăgosti
doar dacă nu știm exact de cine ne-am îndrăgostit.“

Alain de Botton, *Eseuri de îndrăgostit*

Partea întâi

Dragă Tu,

Sunt fix nouăsprezece ani din dimineața aceea luminoasă când ne-am zâmbit și ne-am luat la revedere. Nu ne-am îndoit niciodată că ne vom revedea, nu? Era o chestiune de „când”, nu de „dacă”. De fapt, n-a fost nici măcar asta. Viitorul părea iluzoriu ca marginea ondulată a unui vis, din care, fără doar și poate, făceam parte amândoi. Împreună.

Și totuși, n-a fost așa. Chiar și după atâția ani, surprinderea a rămas.

Au trecut nouăsprezece ani din ziua aceea. Nouăsprezece ani! Și eu încă te caut. Te voi căuta mereu.

Se întâmplă frecvent să apari exact când mă aștept mai puțin. Mai devreme, azi, mă adâncisem într-un gând întunecat, fără noimă, și mi s-a înclăștat corpul ca un pumn de metal. Dintr-odată, erai acolo: o frunză de toamnă strălucitoare s-a rotit deasupra unei plăcuțe cenușii. M-am întins și am mirosit viața, am simțit roua pe picioare, am perceput nuanțele de verde. Am încercat să te apuc strâns – frunza însuflețită, care dansa, se răsucea și chicotea. Am încercat să te iau de mână, să te privesc în ochi, dar, ca un punct negru, ai dispărut discret din câmpul vizual – pur și simplu de negăsit.

Te voi căuta mereu.

Ziua a șaptea: când am știut amândoi

Iarba se umezise. Era udă, mohorâtă și plină de activitate. Se întindea până la marginea întunecată a pădurii și forfoteau în ea puzderie de furnici, melci greoi și păianjeni care-și țeseau pânza. Pământul de sub noi mai absorbea o ultimă urmă de căldură.

Eddie stătea întins lângă mine și fredona melodia din *Războiul stelelor*. Îmi mângâia degetul mare cu degetul lui mare. Încet, tandru, ca norii care se mișcau de-a lungul imaginii perfecte a lunii de deasupra noastră. „Hai să căutăm extratereștri“, spusese mai de vreme, când violetul cerului se transformase în purpură. Nu plecașerăm de acolo.

Am auzit suspinul îndepărtat al ultimului tren care dispărea în tunelul din susul colinei și am zâmbit, amintindu-mi cum, copii fiind, eu și Hannah veneam să dormim aici peste noapte. Pe un câmp micuț din aceeași vale nu foarte mare, ascunse de lumea care încă părea mică.

La primul semn al verii, Hannah îi ruga pe părinții noștri să ridice cortul.

— Sigur, spuneau ei. Atâta timp cât campați în grădină.

Grădina se întindea chiar în fața casei noastre și se vedea de la aproape toate ferestrele. Dar niciodată nu era de ajuns pentru

Hannah, al cărei spirit de aventură l-a întrecut întotdeauna pe al meu, deși era mai mică decât mine cu cinci ani. Ea voia pe terenul de pe dealul abrupt din spatele casei, suficient de nivelat cât să ridici un cort. Acolo, doar cerul ne putea privi de sus. Terenul era presărat cu bulgări de băligar întărit și se înălța atât de mult, încât puteai să te uiți pe coșul de fum.

Părinții noștri nu prea erau de acord să dormim pe câmp.

— Dar o să fie bine! insista Hannah cu vocea ei de micuță șefă. Mi-e dor de vocea ei.

— *O să vină și Alex cu mine.*

Prietena cea mai bună a lui Hannah își petrecea timpul mai mult pe la noi.

— Și Sarah. Ea o să ne apere dacă apare vreun criminal.

De parcă aș fi fost un bărbat bine făcut, cu un cârlig zdravăn în loc de mâna dreaptă.

— Și dacă o să dormim în cort, nu mai trebuie să ne pregătești cina. Sau micul dejun...

Hannah era ca un mic buldozer – niciodată nu rămânea fără contraargumente – și în cele din urmă părinții cedau. La început, au campat cu noi pe câmp, dar până la urmă, când eu am răzbătut prin desișul încâlcit al adolescenței, le-au lăsat pe Hannah și pe Alex să doarmă acolo singure, cu mine pe post de bodyguard.

Stăteam în cortul vechi pentru festivaluri al tatei – o chestie greoaie, din pânză portocalie, care semăna cu un mic bungalow – și ascultam în aer liber simfonia sunetelor din iarbă. De nenumărate ori rămâneam trează mult după ce le fura somnul pe surioara mea și pe prietena ei, gândindu-mă cum aș fi putut să le apăr dacă într-adevăr ar fi apărut cineva pe neașteptate. Nevoia de a o proteja pe Hannah – nu doar când dormea în cort, ci tot timpul – o simțeam ca o rocă topită în stomac, un vulcan pe care abia îl stăpâneam. Și totuși, ce-aș fi făcut concret? I-aș fi aplicat lovituri de

karate cu încheietura mâinii mele de adolescentă? L-aș fi înjunghiat cu bețele pentru prăjit bezele?

Cel mai adesea ezitantă, nu în totalitate sigură pe ea, așa m-a descris într-un raport diriginta mea.

— Ei bine, e ceva al naibii de folositor! a spus mama, pe tonul pe care de obicei îl certa pe tata. N-o băga în seamă, Sarah! Fii cât de nehotărâtă vrei! De-asta există anii de adolescență!

În cele din urmă, epuizată după lupta dintre cele două forțe – nevoia de a ocroti și lipsa de putere –, adormeam și mă trezeam de vreme să aranjez combinația dezgustătoare de lucruri pe care Hannah și Alex le împachetaseră pentru scârbosul lor „mic dejun“.

Am pus mâna pe piept; am micșorat lumina care se revărsa peste amintiri. Nu era o seară pentru tristețe, era o seară pentru prezent. Pentru Eddie, pentru mine și pentru lucrul acela minunat care se năștea între noi.

M-am concentrat pe sunetele pădurii, care răsunau în noapte. O nevertebrată care se târăște prin iarbă, un mamifer care se strecoară pe furiș. Șoapta energetică a frunzelor în mișcare, cadența netulburată a respirației lui Eddie. I-am ascultat inima, care-i bătea regulat prin pulover, și calmul lui m-a uimit. „Vor ieși mai multe la iveală“, așa zicea tata mereu despre oameni. „Trebuie să fii atentă și să aștepti, Sarah.“ Dar îl știam deja de o săptămână și nu simțisem nicio neliniște. În multe feluri, îmi amintea de mine, care eram antrenată să fiu într-un anumit fel la serviciu: puternică, rațională, impasibilă la schimbările imprevizibile din sectorul nonprofit – dar eu exersasem ani întregi, pe când Eddie părea să fie pur și simplu așa.

Mă întrebam dacă simte emoția palpitând în pieptul meu. Cu doar câteva zile în urmă, eram singură, aproape de un divorț, aproape de patruzeci de ani. Apoi a apărut asta. El.

— O! Un bursuc! am exclamat când am văzut cu coada ochiului o mică vietate. O fi Cedric?

— Cedric?

— Da, deși presupun că nu e el. Cam cât trăiesc bursucii?

— Vreo zece ani, cred.

Eddie zâmbea, simțeam asta.

— Atunci, sigur nu e Cedric. Dar ar putea fi fiul lui. Sau poate nepotul.

Și am tăcut o clipă. Noi l-am iubit pe Cedric.

Vibrația râsului s-a transferat din corpul lui în al meu.

— Cum adică noi?

— Eu și sora mea mai mică. Ne instalam cortul prin preajmă.

S-a întors pe o parte, cu fața aproape de a mea, și am putut să-l privesc în ochi.

— Cedric, bursucul. Eu te... a șoptit.

Și-a trecut un deget prin părul meu.

— Te plac. Îmi place când suntem împreună. De fapt, îmi place foarte mult.

Am zâmbit, uitându-mă la ochii aceia sinceri și plini de căldură. La ridurile de expresie, la bărbia lui bine conturată. I-am luat mâna și i-am sărutat vârful degetelor, aspre și presărate cu așchii după două decenii de tâmplărie. Deja simțeam că-l cunosc de ani întregi. De-o viață. Parcă ne-am fi născut unul pentru celălalt, parcă ne-ar fi împins cineva de la spate și ar fi organizat, ar fi plănuțit și ar fi uneltit până când ne-am întâlnit acum șase zile.

— Tocmai am avut niște gânduri cam siropoase, am rostit eu, după o lungă pauză.

— Și eu, a zis oftând. Ultima săptămână parcă ar fi fost dirijată după o partitură de vioară copleșitoare.

Am râs și el m-a sărutat pe nas, iar eu m-am întrebat cum e posibil să treacă săptămâni, luni – *ani*, chiar – și să mergi înainte, fără să se schimbe nimic, și apoi, în doar câteva ore, scenariul vieții tale să fie rescris complet. Dacă aș fi plecat mai târziu în ziua aceea, m-aș fi urcat direct în autobuz și nu l-aș mai fi cunoscut niciodată.

Iar sentimentul nou de siguranță din prezent n-ar fi fost decât o șoaptă surdă a ocaziilor ratate și a lipsei de sincronizare.

— Mai povestește-mi despre tine, a spus. Încă nu știu destul. Vreau să aflu tot. Toată povestea de viață, în variantă extinsă, a lui Sarah Evelyn Mackey, inclusiv părțile neplăcute.

Mi-am ținut respirația.

Nu că n-aș fi știut că asta urma să se întâmple la un moment dat, doar că încă nu hotărâsem ce o să fac în momentul respectiv. *Toată povestea de viață, în variantă extinsă, a lui Sarah Evelyn Mackey, inclusiv părțile neplăcute.* Probabil că avea s-o suporte. Omul ăsta parcă avea o armură, o putere interioară care mă trimitea cu gândul la un dig vechi ori poate la un stejar.

Își plimba mâna pe locul dintre șoldul meu și cutia toracică.

— Ador forma asta! a spus.

Într-un bărbat care se simțea atât de bine în pielea lui puteai să scufunzi orice secret, orice adevăr, și ar fi rezistat fără să sufere vreo avarie majoră.

Bineînțeles că puteam să-i spun.

— Am o idee, i-am zis. Hai să rămânem aici la noapte. Să ne prefacem că suntem încă tineri. Aprindem focul, facem cârnăciori, stăm la povești. Presupun că ai cort, nu? Arăți ca un tip care are cort.

— Sunt un tip care are cort, mi-a confirmat.

— Foarte bine! Atunci, hai s-o facem și-ți povestesc tot. Eu...

M-am întors și am privit în noapte. Ultimele flori luceau fără viață, ca niște lumânări mari, în castanul de la marginea pădurii. O gălbenea s-a legănat în întuneric, aproape de fețele noastre. Din motive pe care niciodată n-a binevoit să le împărtășească, Hannah a urât dintotdeauna gălbenelele.

Am simțit că-mi crește ceva în piept.

— E atât de frumos aici! Îmi trezește atâtea amintiri.

— Bine, a zâmbit Eddie. O să tragem aici. Dar mai întâi vino-ncoace, te rog!